

τάς ἀποθήκας τῶν ἐχθρῶν. 6. Βόμβαι ἀπόζουσαι καὶ πνίγουσαι διὰ τῆς ἀποφορᾶς τοὺς μὴ θανατωθέντας. 7. Ῥακέται τοῦ Σατανᾶ, ἀνάπτουσαι ὁλόκληρον στρατιὰν ἀπέχουσιν 4 ἢ 5 χιλιόμετρα. 8. Ἑλληνικὸν πῦρ τοῦ Βώμ, ἐκσφενδονιζόμενον μακρὰν, καίον πᾶν τὸ προστυχὸν καὶ ἄσβεστον αὐτὸ διαμένον. 9. Πυρσοκροτητικαὶ ὑπόνομοι τοῦ Δίχαϊμ, ἀνατινάσσουσαι εἰς τὸν ἀέρα ὁλόκληρα συντάγματα ἄλλαι ὑπόγειοι ὑπόνομοι καταστρέφουσαι τάγματα ἐχθρῶν.

Ὁ ἐντὸς τῆς Γαλλίης ὑπάρχων ἤδη γερμανικὸς στρατὸς σύγκειται ἐξ ἐπτακοσίων περίπου χιλιάδων ἀνδρῶν μετὰ 160,000 ἵππων. Πρὸς διατροφὴν τῶν στρατιωτῶν ἀπαιτοῦνται πρὸς τοῖς ἄλλοις καθ' ἐκάστην ἡμέραν 225,000 τε μαλίων ἄρτου, 185 βόες, 400 ἐκατόλιτρα λίπους, 540 ἐκατόλιτρα ὀρυζίου, 160,000 κουὰρτ οἶνοπνεύματος, ἐκατόλιτρα καφὲ κλ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΞΑΝΘΟΥΛΑΣ.

(Λυρικὸν ποίημα ἐκ τῶν ἀπορριφθέντων κατὰ τὸν ποιητικὸν ἀγῶνα τῶν Ὀλυμπίων).

Βλέπεις πέτρην τὴν ἱτέην παρὰ τὰ γλαυκὰ νερά,
βλέπεις καὶ τὴν ἄσπρην πέτρην, ἣν ἀπρὶζον κῶμα βρέχει;
βλέπεις τὸν στυγρὸν ποῦ πλέκουν δύο ἄφυλλα στελέχη;
Σιωπὴ! Ἐκεῖ κοιμᾶται ἡ Ξανθούλα ἡ μικρὰ.

Ἐνθυμεῖσαι; Ὅλη ῥόδον ἦτο ἡ χρυσὴ αὐγὴ
καὶ τὰ δένδρα ἔλα φύλλα, ὅλα μέλος τὰ στρουθία,
ἔβοσκον χοροπηδῶντα τὰ βελάζοντα ἄρνια
καὶ πλησίον τῆς Ξανθούλας μὲ τὸν Φλώρον ἡ σιγὴ.

Ἐνθυμεῖσαι; Τὴν ἀσπέρην ἦσαν ὅλα σκοτεινὰ,
Ἐκοιμῶντο εἰς τὴν στήνῃν ἡσυχὰ τὰ πρόβατά της.
Δὲν ἐτάραττε τὸ δάσος αὐρὰ οὔτε διετάρτα,
καὶ οἱ δύο νέοι μόνον συνωμίλουν ταπεινὰ.

Ἐξέφρα γλαυκὴ μὲ ἐρίκη ἡ Ξανθούλα, σκεπτικὴ.
Γελαττῇ δὲν ἦτο πλέον, ἔδλαπε κ' ἐλισσόμενον
τὴν ἐφάνταζον Ξανθούλαν, ἡ Ξανθούλα πλὴν δὲν ἦτο.
Τόσον τὴν ἐπτενοχῶρει μία σκέψις μυστικὴ!

Μίαν νύκτα λέγουσιν ὅτι ἔκλυσε πολὺ πολὺ.
Τὴν δ' αὐγὴν ἐν ᾧ ὁ κόσμος ὅλος εἶχεν ἐξυπνήσει,
δὲν ἐξύπνησεν ἐκεῖνη. Κρῖμα! εἶχεν ἀγαπήσει
καὶ ἀπὸ ἔρωτα ἐπῆγεν ἡ Ξανθούλα ἡ καλὴ.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

ΕΥΑΓΓΕΛΩ ΖΑΠΠΑ.

(κατὰ τὰ Ὀλύμπια).

(Ἐκ τῶν ἀπορριφθέντων κατὰ τὸν Ζάππειον ποιητικὸν ἀγῶνα).

Γμνεῖτε τὸν Εὐάγγελον! εὐάγγελος θὰ ζῇσθ,
ἐνότης ἡ πατρίς ἡμῶν μὲ μάγον οὐρανὸν
περιπαθῶς τῶν τέκνων τῆς τὴν μνήμην περιπτύσσει,
ἐνότης ὑπ' αὐτὸν σεπτὸς ὕβουται Περθενῶν.

Δὲν θνήσκουν ἀποθνήσκοντα τὰ τέκνα τῆς πατρίδος,
τὰ μόνον πλοῦτον ἔχοντα τὸ ὄνομα αὐτῆς,
ἔλλ' ὑπὸ τὴν γληκμῶδα τῆς κοιμῶνται μετ' ἐλπίδος
καὶ ἡζυῇ των ἄρχεται ἀπὸ τῆς τελευταίας.

Ἰδέτε! ἡ πατρίς ἡμῶν τὸ πένθος ἀπεδύθη
δὲν εἶναι πλέον Ἰνδακρος, βακένδυτος, ὠχρὰ
τὴν παλαιὰν τῆς εὐκλείαν ἐκείνην ἐνθυμήθη.
κ' εἰς τὴν μορφήν τῆς ἡστράθεν ἁγία τις χερά.

Τὸν Εὐάγγελον εὐλογεῖ ἐκτείνουσα τὰς χεῖρας
κοιμᾶται οὗτος ἔπαυχε μακρὰν ἦτο καιρὸς!
Ναί! ἐκοιμήθη εὐελπίς τὸ βλέμμα ἀνεγείρας
κ' ἰδὼν πῶς ἐμειδίσαν τὰ χεῖλη τῆς μητρός.

Ναί! ἐκοιμήθη, ὡς ποθῶν τὴν μητρικὴν ἀγαλλίην.
Ἐγρήγορῶν ἦτο μακρὰν, πολὺ μακρὰν αὐτῆς.
Ἐλπίδα δ' Εὐάγγελος δὲν εἶχε πλέον ἄλλην,
ἐπόθει μόνον τὴν στοργὴν μητρὸς ἀγαπητῆς.

Γμνεῖτε τὸν Εὐάγγελον! εὐάγγελος θὰ ζῇσθ,
ἐνότης ἡ πατρίς ἡμῶν μὲ μάγον οὐρανὸν
περιπαθῶς τῶν τέκνων τῆς τὴν μνήμην περιπτύσσει,
ἐνότης ὑπ' αὐτὸν σεπτὸς ὕβουται Περθενῶν.

ΙΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ.